

Olivia Lewis

Onmogelijk

King junior deel 3

De Fontein

1

Esmeralda

‘Wa-wat... hè... Hoe dan?’ stamel ik. ‘Hoe dan? Hoe?’

‘Ben je oké?’ Hij legt zijn hand tegen mijn wang. Achter me begint het rumoer, ik hoor mijn moeder, Annie, Johan, Ferd, en volgens mij alle andere mensen van ons kamp. Familie en vrienden, mensen die allang klaar waren met Danny’s gedrag en mij altijd probeerden te beschermen. Desondanks is Oliver de eerste die hem echt klappen durfde te geven. Waarschijnlijk omdat hij hem niet kent en geen idee heeft waar hij toe in staat is.

‘Kerel!’ Johan loopt naar hem toe. ‘Je ruikt naar een paard, maar gast, jij kunt vechten als een malle. Welkom.’ Hij geeft Oliver een hand. ‘Ben jij haar nieuwe scharrel?’

‘Eh, zoiets.’ Oliver schudt hem de hand en doet daarna hetzelfde bij Ferd.

‘Mooi gedaan. Ik hoop alleen dat hij nooit achter je adres komt,’ zegt Ferd bezorgd.

‘Ik nodig hem van harte uit, hij zal van een koude kermis thuiskomen,’ reageert Oliver, en ik zie aan alles dat hij nog serieus is ook. Ik frons mijn wenkbrauwen en leg mijn hand tegen zijn rug.

‘Ben je geslagen? Heb je pijn?’

‘Nee. Helemaal niet.’

Mijn moeder wurmt zich naar voren en staat nog net niet te hijgen bij de aanblik van deze redder in nood. Ergens is het om je dood voor te schamen, maar ik snap haar nu volkomen. Volgens mij sta ik op dezelfde manier naar hem te staren. We kwijlen nog net niet.

‘Ik ben Beppie, de moeder van Esmeralda. Aangenaam kennis te

maken. Ik ben blij dat je dat gajes effe een klapje hebt gegeven. We worden allemaal doodmoe van deze stakker.'

'Graag gedaan, mevrouw,' zegt Oliver keurig. Hij is weer helemaal terug in zijn rol van ideale schoonzoon. 'Ik vind het belangrijk dat zij veilig is en heb werkelijk helemaal niks met mannen die hardhandig of agressief zijn tegen een vrouw. Daar kan ik gewoon niet tegen.'

'Ik ook niet.' Ze schudt haar hoofd. 'Wat fijn dat je een beetje kunt vechten. Bescherm haar maar tegen die pauper.' Ze knikt neerbuigend richting Danny, die langzaam overeind komt en Oliver zijn meest vuile, dreigende blik geeft. Oliver is alleen niet onder de indruk. Hij richt zich tot mij en wrijft over mijn arm.

'Ben je oké?' vraagt hij nog een keer. Vanwege alle aandacht en bewondering van mijn familie heb ik zijn vraag nog niet kunnen beantwoorden.

'Ja,' knik ik. 'Het gaat goed.'

Ik heb tijd nodig om met hem te praten, want ik heb het vermoeden dat er heel veel schuilgaat onder dat keurige uiterlijk en die enorm rijke familie. De manier waarop hij Danny tegen de straat werkte, geeft me de indruk dat hij het vaker heeft gedaan óf op z'n minst erg goed is in vechtsport, of zoiets. Hoeveel lagen heeft deze man?

'Zal ik met je mee naar binnen lopen?'

'Het lukt wel, ik zou alleen...' Ik bijt op mijn lip, kijk achter me. Iedereen keert weer rustig terug naar de wagen, alleen Johan en Ferd staan nog – met hun armen over elkaar geslagen – te wachten tot Danny afdruipt. Ma en Annie staan nog wat te kletsen.

'Liefje,' zegt Annie tegen me. 'Mama zit bij mij met de meisjes, kom je zo richting ons?'

'Is goed.'

'Je mag ook nog even met hem mee, hoor,' zegt mam snel. 'Als jullie nog dingen te bespreken hebben? Henk wacht maar effe.'

'Wie is er nu bij de meisjes?' Ik wijs naar de wagen.

‘Niemand. Maria kijkt YouTube op mijn telefoon en Becky zit in de box met een iPad. Geen idee van wie dat ding is.’ Mijn moeder houdt verontschuldigend haar handen omhoog en loopt al. ‘Ik zie je kijken. Ik ga al, ik ga al. Dag knappe kerel, ik hoop je snel weer te zien!’

Oliver glimlacht. ‘Tot ziens, mevrouw.’

‘Jij mag Beppie zeggen.’

Zijn glimlach wordt breder. ‘Tot ziens, Beppie.’

Mam verdwijnt uit beeld, Annie stapt naar ons toe en geeft Oliver een hand.

‘Oliver, aangenaam kennis te maken.’

‘Tante Annie. Insgelijks.’ Ze knipoogt naar ons en loopt achter mam aan. ‘Dag Oliver, bedankt jongen.’

‘Dag, tante Annie.’

Ik giechel kort. Zijn stem klonk grappig en droog. Ondertussen is Danny – onder licht protest – door Ferd en Johan naar de auto begeleid, waar hij mokkend in gaat zitten. Johan duwt het portier dicht.

‘Wegwezen,’ mompelt hij. Ze komen onze kant weer op, terwijl Danny als een idioot de straat uit rijdt. Ik kijk hem hoofdschuddend na.

‘Heb je de sloten nou al laten vervangen?’ vraagt Ferd aan me.

‘Heb je enig idee wat dat kost?’ Ik haal zuchtend mijn schouders op. ‘Ik heb laatst een slotenmaker gebeld, maar het kost met die drie deuren zeker tegen de zeventhonderd euro. Dat heb ik nu gewoon niet.’

Oliver kijkt Ferd aan. ‘Regel het, alsjeblieft. Ik betaal.’

Johan en Ferd kijken elkaar kort aan, ik schud mijn hoofd.

‘Nee, Oli-’

‘Regel het, vandaag nog. Je hebt daar kinderen zitten en bovendien vond ik zijn gedrag naar jou nogal bizar. Dat wil je toch niet te pas en te onpas in je wagen hebben?’

‘Nee, maar –’

‘Regel het.’ Hij richt zich weer tot Johan en Ferd. ‘Zet mijn nummer in je telefoon en stuur me een tikkie. Als ze moeilijk doen omdat het last-minute is, of omdat het zondag is, zeg dan maar dat je bereid bent extra te betalen. Het maakt me niet uit, het gebeurt vandaag nog.’

Ferd kijkt hem bewonderend aan, Johan pakt zijn telefoon en wisselt nummers uit met Oliver. Ik ben nog steeds in de war, maar kan zijn daadkracht hierin ontzettend waarderen en het geeft me eerlijk gezegd een héél veilig gevoel dat Danny niet meer gewoon de wagen in kan stappen. Ongelofelijk dat ik het zover heb laten komen.

Oliver neemt afscheid van Ferd en Johan en hij draait zich weer naar me toe. ‘Ik kan me herinneren dat je heel in het begin zei dat er geen contact was. Hij was zelfs zogenaamd totaal niet meer in beeld.’

Ik voel dat ik begin te blozen. ‘Daar heb ik een beetje over gelogen,’ geef ik schoorvoetend toe.

‘Een beetje?’

‘Ik wilde niet dat je zou denken dat je last van een ex zou gaan krijgen. Dan had je me bij voorbaat al niet willen ontmoeten.’

‘O nee, dit was véél beter.’

‘Het spijt me. Foute keuze.’

‘En je moeder, die er zogenaamd altijd was? Volgens mij is Annie er vaker, of niet?’

‘Ik zei gewoon de standaard dingen. In het begin ga je ook niet uitleggen dat je moeder liever bij een of andere Henk verblijft in Den Haag.’

‘Aha. Je zei gewoon de standaard dingen.’

‘Ja.’ Ik druk mijn lippen op elkaar. ‘Dat zijn van die dingen waarvan je denkt dat het beter is om te vertellen in het begin.’

Oliver bestudeert me. ‘Heb je neptieten?’

‘Wáát?’

‘Daar moest ik aan denken, in het begin.’

‘Nee!’ stoot ik geschokt uit. Vervolgens moet ik er toch om lachen. ‘Ze zijn echt.’

‘Dacht ik eigenlijk al. Zeker na daarnet.’

‘Nou, gelukkig maar.’ Ik leg mijn handen rond zijn biceps. ‘Het ging een beetje zoals bij jou. Jij wilde niet vertellen dat je nog thuis woonde, ik koos ervoor om het simpel te houden wat betreft ma en Danny.’

Hij zucht gespeeld dramatisch. ‘Oké, vergeven.’

‘Thank god.’ Ik zucht net zo dramatisch.

‘Nog één ding... Je kon toch kickboksen? Heb je hem nooit een lekkere optater verkocht?’

‘Uiteraard wel, maar dan kreeg ik ’m dubbel zo hard terug.’

Zijn gezicht betreft. ‘Damn, ik haat die gast.’

‘Same here.’

‘Ik wil heel graag in contact blijven vandaag, oké?’

‘Eh, ja natuurlijk. Oké.’

‘Al die eerdere keren dat je zomaar een hele avond wegbleef...’ Hij kijkt me vragend aan, maar weet het antwoord zelf ook al wel. Ik staar naar mijn schoenen.

‘Ik kon het nog niet zeggen. Ook dat niet.’

‘Heeft hij je vaak pijn gedaan?’

‘Ehm, soms.’

‘Al lang?’

‘Redelijk.’

‘Esmeralda, kijk me even aan, wil je?’

Met moeite kijk ik op, ik schaam me zo. Oliver fronst kort.

‘Waarom kijk je zo?’

‘Ik schaam me hiervoor,’ antwoord ik eerlijk. ‘Voor de situatie, voor hem. Voor... dit.’ Ik gebaar naar het kamp achter me. ‘Je zult wel denken.’

‘Ik denk helemaal niks,’ zegt hij een beetje geërgerd. ‘Ik vind iedereen hartstikke vriendelijk. Wat ik niet fijn vind is dat jij je lijkt te schamen voor iets waar je weinig aan kunt doen. Hij is de schuldige hier, níét jij.’

‘Ik heb het te ver laten komen.’

‘Bedoel je huiselijk geweld?’

Ik slik. ‘Hm-mm.’

‘En dat heb je te ver laten komen?’ Hij klinkt verbaasd. ‘Denk je dat er ergens ter wereld een vrouw rondloopt die huiselijk geweld had kunnen voorkomen? Wat kun je daar nou aan doen? Dat overkomt je toch?’

‘Ik had...’ Ik zucht diep. ‘Eerder moeten ingrijpen, m’n meisjes moeten beschermen.’

‘Lieve schat.’ Oliver legt zijn vinger onder mijn kin en dwingt me hem aan te kijken. ‘Luister nou eens even heel goed naar me. Deze gast zag er niet bepaald uit alsof hij zich de wet liet voorschrijven. Wat had je willen beginnen tegen hem? Alsjeblieft, schaam je hier niet voor. Wees er open en eerlijk over. Ik wil je met alle liefde helpen, maar met dingen verzwijgen en wegstoppen help je jezelf en je kinderen niet. Volgens mij heb je hier heel veel mensen die je ondersteunen en helpen, en als niemand tot nu toe een eind heeft kunnen maken aan dit soort terreur, dan zegt dat wat over jouw ex. Als die twee bonken van net al niets met hem kunnen...’ Oliver haalt diep adem. ‘Ik heb iets heel stoms gedaan, hè?’

Ik grijns door mijn tranen heen. ‘Een beetje.’

‘Gaat-ie me vermoorden?’

‘Hij gaat zeker een poging wagen.’ Ik schiet ondanks alles een beetje in de lach; dat komt waarschijnlijk door Oliver’s gezicht. ‘Sorry, we moeten een keer naar de politie stappen.’

‘Doe dat sowieso maar. Heb je ooit een melding gemaakt of aangifte gedaan?’

‘Nee.’

‘Dus er is nog geen dossier tegen deze gast?’

‘Nee.’

‘Maar wel heel veel getuigen, toch?’

‘We komen van het kamp, Oliver. De politie doet niks voor ons.’

‘De politie is er voor alle burgers.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Dat zijn echt woorden van iemand die nog nooit te maken heeft gehad met de politie.’

Hij kijkt er zo laconiek bij dat ik acuut het gevoel krijg dat wat ik zeg niet waar is, maar ik kan niet bepaald peilen wat-ie dan bedoelt. Aan zijn gezicht valt in ieder geval af te lezen dat er íéts is.

‘Of wil je me iets vertellen?’ vraag ik dus. ‘Heb je wél te maken gehad met de politie?’

‘Nee, hoor,’ zegt hij.

Er is iets.

‘Met andere woorden...’ Ik probeer hem aan te sporen om verder te praten, want hij verzwijgt iets.

‘Mama!’ klinkt het dan enthousiast. Ik draai me om, Maria komt aanrennen met haar armpjes omhoog.

‘Ahh...’ klinkt het zacht naast me. ‘Ze heeft je gemist.’

Maria springt tegen me op en ik knuffel haar. ‘Hallo, mijn grote schat!’

‘Wie hebben we hier?’ vraagt Oliver, meer aan Maria dan aan mij.

‘Maria Meijer,’ zegt ze beleefd. ‘Aangenaam kennis te maken.’

Ik schiet in de lach. ‘Dat heeft ze denk ik van Annie geleerd.’

‘Wow, wat superbeleefd.’ Oliver steekt zijn hand uit, die ze heel plechtig aanneemt. ‘Oliver King, aangenaam kennis te maken, mevrouw Meijer.’ Hij richt zich tot mij. ‘Ze hebben jouw achternaam?’

‘Ja. Ik heb ook het gezag en de volledige voogdij. Hij had geen idee, verdiepte zich nergens in.’

‘Goed geregeld.’

‘Wat hebben jullie gedaan?’ vraagt Maria aan Oliver.

‘Wij gingen paardrijden. En wat hebben jullie gedaan?’

‘Knutselen. Mama houdt van paarden. Ik ook, ik zou wel een eigen pony willen en dan noem ik haar Betty.’

‘Betty?’

‘Net zoals het kleine katje van Annie, hè?’

‘Ja, die is lief.’ Maria knikt heftig.

‘Betty is een goeie naam,’ beaamt Oliver.

‘Hier is er nog een!’ Mam komt achter Rebecca aan, die net zo vrolijk als Maria net onze kant op rent.

‘En dat is Rebecca,’ zegt Maria, terwijl ik haar weer neerzet. ‘Ze is twee jaar en ze noemt zichzelf Kekka.’

Oliver grinnikt. ‘Hoi Kekka.’

‘Mama!’ Ze klemt haar kleine, mollige armpjes rond mijn been.

‘Hallo liefje!’

Oliver kijkt naar me met een warme uitdrukking op zijn gezicht, dat doet me goed. Mijn moeder-zijn schrikt hem niet af.

‘Ik ga ze meenemen.’ Ik steek mijn arm uit naar Oliver en klem hem tegen me aan in een fijne omhelzing.

‘Is goed, zullen we straks even bellen?’

‘Heel graag. Ik heb zoveel vragen.’

Hij lacht zachtjes vlak naast mijn oor, wat me kriebels over mijn hele lijf geeft. ‘Komt goed, ik ga ze een voor een beantwoorden.’

‘Ben jij een vriend van mama?’ vraagt Maria dan aan hem, terwijl ik hem loslaat en we nog een lange, verliefde blik op elkaar werpen. Hij voelt hetzelfde, dat kan niet anders. Ik voel het, het is een bepaalde golflengte waar we allebei op zitten. Dit valt niet te faken.

Het kan niet.

Het lukt niet.

Het is onmogelijk.

Echt, Esmeralda, bespaar jezelf de moeite en de pijn.

‘Ja, dat hoop ik.’

Misschien kan het?

‘Mijn papa is niet zo lief,’ gaat Maria onverstoorbaar verder. ‘Hij heeft soms een pistool en hij slaat mama en hij duwt mama ook. Dat vind ik niet leuk. Want op school zegt de juf dat je niet mag slaan en duwen en dat je moet stoppen als iemand zegt: stóp hou op!’

De blik van Oliver spreekt boekdelen. Hij glimlacht naar Maria, maar ik zie de woede.

‘Het is heel belangrijk dat je stopt als de ander iets niet meer leuk vindt.’ Oliver gaat door zijn knieën en kijkt haar aan. ‘Ik vind het heel vervelend voor jullie dat papa niet altijd lief is. Het is wel belangrijk om er altijd over te praten, zoals je nu doet.’

‘Papa zegt soms dat het een geheim is.’

‘Kinderen hoeven geen geheimen te hebben,’ zegt Oliver beslist. ‘Dat hoort niet. Jij mag alles vertellen aan mama en oma en tante Annie.’

‘Oké.’ Ze knikt. ‘Kom je een keer spelen?’

‘Graag.’ Hij komt weer overeind en aait door haar haren. Daarna richt hij zich tot mij, maar hij zegt niks. Hij kijkt me alleen maar aan. O, die schaamte is killing. Nog erger dan net.

‘Dit moet wel stoppen denk ik, Es,’ fluistert hij. ‘Bij ons was het ook niet altijd rozengeur en maneschijn vroeger. Mijn ouders hadden soms woorden en ik heb daar ook last van gehad, en dan was er bij lange na geen sprake van geweld of pistolen.’

‘Ik weet het,’ fluister ik terug.

‘Je moet aangifte doen.’

‘Maak ik het daar beter mee voor hen?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Wat heb je te verliezen? Dit kan toch niet?’

‘Feit.’ Ik til Rebecca op en leg mijn hand achter Maria’s hoofd. ‘Kom, dametjes. We gaan maar eens iets te eten maken voor jullie. Hebben jullie honger?’

‘Ja!’ kraait Rebecca.

Ik wend me tot Oliver. ‘Sorry dat je dit moest meemaken.’

‘Nee, niet erg,’ zegt hij resoluut. ‘Ik denk dat het juist goed is dat ik dit nu weet. Het maakt een hoop duidelijk.’

‘Wat dan precies?’

Hij knipoogt, zegt verder niks en richt zich tot Maria. ‘Dag Maria Meijer, tot de volgende keer.’

‘Doei Oliver. Tot de volgende keer. Kom je knutselen?’

‘Oké.’

‘Dadaa!’ Rebecca zwaait.

‘Dag Rebecca!’ Hij legt nog even snel zijn hand tegen mijn onderrug. ‘Doei Esmeralda.’

‘Doei...’

Hij loopt naar de auto, stapt in en zwaait nog even naar ons.

‘Mooie auto,’ zegt Maria. ‘Is die van Oliver?’

‘Ja,’ beaam ik, terwijl ik hem nakijk wanneer hij de straat uit rijdt.

‘Is Oliver lief?’

‘Héél.’

‘Ollie lief,’ zegt Rebecca.

De Audi rijdt de bocht om en ik voel een steen in mijn maag. Het is de eerste keer dat ik echt schaamtegevoelens ervaar over onze thuissituatie. Het gemak waarmee Maria ineens de waarheid vertelde, of eigenlijk letterlijk op straat gooide, maakt dat ik me een slechte moeder voel. Ik had veel, véél meer moeten doen om te voorkomen dat mijn kinderen betrokken raakten bij de problemen tussen Danny en mij. Nu is het al gebeurd, ik kan het niet meer terugdraaien, en deze gebeurtenis was er – stom genoeg – voor nodig om me het licht te laten zien. Dit móét stoppen, Danny móét uit ons leven blijven, voordat alles compleet de verkeerde kant op gaat. Ik moet de meisjes beschermen, veel meer dan ik al dacht.

Verschenen van Olivia Lewis:

King-serie:

Spelen met vuur
Affaire
Achter gesloten deuren
Verlossing

Queen-serie:

Totale chaos
Weg van jou
Mijn alles

Kerst met de Kings-serie:

Winterwonderland
Ingesneeuwd
Vreugdevuur
Vuurwerk

Princess-serie:

Zwaartekracht
Uitdaging
Samen

King Junior-serie:

Ontmoeting
Verliefd
Onmogelijk